

Teza: orzeczenie uniewinniające

Jeżeli czyn radcy prawnego nie zawiera znamion przewinienia dyscyplinarnego, a zostało to stwierdzone po otwarciu przewodu sądowego, art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. nie daje podstawy do umorzenia postępowania lecz należy w tej sprawie wydać orzeczenie uniewinniające, zgodnie z art. 414 § 1 zd. 2 k.p.k.

WO-124/16

ORZECZENIE

z dnia 4 października 2016 r.

Wyższego Sądu Dyscyplinarnego

Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: SWSD Jarosław Sobutka

Sędziowie: SWSD Emilia Wanda Małkowska /sprawozdawca/

SWSD Elżbieta Kucharska

Protokolant: Kamila Kamińska

przy udziale **Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego: radcy prawnego Krzysztofa Bodio**

po rozpoznaniu 4 października 2016 r. sprawy radcy prawnej A. L. na rozprawie

obwinionej o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust.1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,

na skutek odwołania Ministra Sprawiedliwości od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w G. z dnia 16 maja 2016 r. w sprawie o sygn. akt: D. 9/16 Wyższy Sąd Dyscyplinarny:

orzeka:

1.

uchyla zaskarżone orzeczenie w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych w G.,

2.

orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego w kwocie 2.000 zł (słownie: dwa tysiące zł) pozostawia do rozpoznania Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych w G..

Uzasadnienie

Pismem z dnia 28 stycznia 2015 r. adwokat B. M. (1) złożył skargę do Okręgowej Izby Radców Prawnych w G. o popełnieniu przewinienia dyscyplinarnego przez r.pr. A. L., polegającym na wniesieniu pozwu w sprawie cywilnej, z nieprawidłowym - jego zdaniem - wskazaniem go i innych (...) spółki partnerskiej Kancelarii Adwokackiej (...)

Po przeprowadzeniu postępowania, podczas którego obwiniona r.pr. A. L. odmówiła złożenia wyjaśnień, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w G. skierowała wniosek do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego tej Izby o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, o to że;

w dniu 24 października 2014 r w G. złożyła pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym reprezentując (...) sp. z o.o. wnosząc o zasądzenie wierzytelności za zobowiązania spółki (...) (...) wskazując jako osoby zobowiązane B. M. (2), B. W., B. M. (1), oraz J. N. pomimo faktu, iż w czasie powstania wierzytelności w przedmiotowej Spółce był tylko jeden wspólnik – B. M. (2), co zostało odnotowane w Krajowym Rejestrze Sądowym w dniu 3 listopada 2011 r., co stanowi naruszenie obowiązków radcy prawnego określonych w art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego uchwalonego przez Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych w dniu 28 grudnia 2010 r.

tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. 2016 poz. 233)

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w G., po rozpoznaniu sprawy r. pr. A. L. o to, że:

w dniu 24 października 2014 r. w G. złożyła pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym reprezentując (...) sp. z o.o. wnosząc o zasądzenie wierzytelności za zobowiązania spółki (...) i (...) wskazując jako osoby zobowiązane B. M. (2), B. W., B. M. (1), oraz J. N. pomimo faktu, iż w czasie powstania wierzytelności w przedmiotowej Spółce był tylko jeden wspólnik B. M. (2), co zostało odnotowane w Krajowym Rejestrze Sądowym w dniu 3 listopada 2011r., co stanowi naruszenie obowiązków Radcy Prawnego określone w art. 6 ust.1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego uchwalonego przez Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych w dniu 10 grudnia 2010 r. tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (tj. Dz. U. Z 2016 r. poz. 233),

na podstawie art. 17 § pkt 2 k.p.k. i art 70⁶ ust. 2 w/w ustawy o radcach prawnych, postanowił umorzyć postępowanie i obciążyć kosztami postępowania Okręgową Izbę Radców Prawnych w G..

W uzasadnieniu orzeczenia Sąd I Instancji podał, iż prowadzone postępowanie nie potwierdziło zarzutów skarżącego, które stanowiły by podstawę do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego lub skierowania wniosku o ukaranie do dziekana okręgowej izby radców prawnych. Sąd uznał, iż radca prawny nie popełnił błędu, który stanowił by delikt dyscyplinarny. Spór pomiędzy skarżącym a obwinioną Sąd ocenił jako spór cywilny, gdyż dotyczył należności cywilnoprawnych. Pozwanym był m.in. skarżący, zatem spór między nim a r. pr. A. L., w kwestii odpowiedzialności za wierzytelność, należało rozpatrywać w sporze cywilnym. Sąd nie dopatrywał się w zachowaniu r. pr. A. L. nienależytego wykonywania zawodu radcy prawnego ani naruszenia zasad etyki radcy prawnego. Zdaniem Sądu I Instancji, - w tej sytuacji - wobec braku znamion przewinienia dyscyplinarnego należało umorzyć postępowanie.

Od orzeczenia tego złożył odwołanie Minister Sprawiedliwości, w którym zaskarżył w całości orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w G.. Orzeczeniu temu zarzucił obrazę przepisu postępowania, mającą wpływ na treść postanowienia t. j. art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 414 § 1 zd. 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych, polegającej na umorzeniu postępowania w sytuacji, gdy po rozpoczęciu przewodu sądowego, Sąd I Instancji stwierdził brak znamion przewinienia dyscyplinarnego, co powinno skutkować wydaniem orzeczenia uniewinniającego. Równocześnie w odwołaniu wnosi o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji.

W uzasadnieniu odwołania Minister podkreślił, iż z treści art 414 § 1 zd. 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych wynika jednoznacznie, że w takiej sytuacji powinno zostać wydane orzeczenie uniewinniające. Umorzenie postępowania na podstawie art. 414 § 1 zd. 2 k.p.k. jest orzeczeniem niezgodnym z treścią tego przepisu. Naruszenie przepisu postępowania, w tym przypadku, miało wpływ na treść rozstrzygnięcia., co powinno skutkować uchyleniem zaskarżonego orzeczenia i przekazaniem sprawy Sądowi I Instancji.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny, po rozpoznaniu odwołania uznał, że odwołanie jest w pełni zasadne i zgodnie z jego wnioskiem, uchylił zaskarżone orzeczenie i sprawę przekazał Sadowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje;

dokonane przez Sąd I Instancji ustalenia i oceny, przedstawione w uzasadnieniu orzeczenia, są prawidłowe. Jednakże, wydane w tej sprawie orzeczenie jest wadliwe. Jest obarczone uchybieniami formalnymi. gdyż za podstawę orzeczenia Sąd przyjął tylko art. 17 par.1 pkt 2 k.p.k. Sąd pominął i nie zastosował treści przepisu art. 414 § 1 zd. 2 k.p.k. w z zw. z 74¹ pkt. 1, bowiem w przypadku stwierdzenia, po otwarciu przewodu sądowego, okoliczności wyłączających prowadzenie postępowania dyscyplinarnego /pociągnięcia do odpowiedzialności za przewinienie dyscyplinarne/ należało wydać orzeczenie uniewinniające. Taki nakaz wynika wprost z pominiętego przepisu. Czyn ten nie zawiera znamion przewinienia dyscyplinarnego, co zostało stwierdzone po otwarciu przewodu sądowego, jest wymieniony w art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. i jest przypadkiem nie dającym podstawy do umorzenia postępowania lecz nakazującym wydanie orzeczenia uniewinniającego zgodnie z art. 414 § 1 zd. 2 k.p.k.

Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego w kwocie zryczałtowanej 2 000 zł. Wyższy Sąd Dyscyplinarny pozostawia do rozstrzygnięcia Okręgowemu Sadowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych w G..